

Arrest

nr. 192 380 van 21 september 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 10 april 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 februari 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 29 november 2006 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 7 februari 2017 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.11.2006 (met actualisatie dd. 27.02.2008, 12.05.2009, 27.05.2009, 13.12.2009 en 5.07.2012) werd ingediend door:

(..)

in toepassing van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene haalt aan dat hij een relatie heeft gehad met mevrouw B. M. (..) en dat er uit deze relatie twee kinderen zijn geboren, met name M. M. S. (..), geboren te Borgerhout op 14.07.2000 en T. M. A. (..), geboren te Borgerhout op 18.06.2001. Deze elementen vormen geen grond tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging, aangezien betrokkene niet meer samen is met mevrouw B. M. (..) en geen bewijzen voorlegt dat hij nog affectieve banden heeft met zijn kinderen. Hij legt enkel schrijvens voor van mevrouw B. M. (..) dat betrokkene nog banden zou hebben met zijn kinderen, doch er zijn geen objectieve bewijzen die de banden kunnen staven. Het laatste schrijven van mevrouw dateert van 05.07.2012 en het dossier werd daarna niet meer geactualiseerd, waardoor dit niet kan aanvaard worden als grond tot verblijfsmachtiging.

Wat de verwijzing naar artikel 8 EVRIVI betreft, dient te worden opgemerkt dat betrokkene -zoals hierboven gesteld- met aannemelijk maakt dat de band met zijn minderjarige kinderen er nog is, laat staan, nog voldoende hecht is om onder de bescherming van dit artikel te vallen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Verder verklaart betrokkene dat hij zich zo goed mogelijk tracht te integreren, werkbereid zou zijn, een vlotte kennis van de Nederlandse taal zou beheersen en een ruime vrienden-en kennissenkring zou hebben opgebouwd. Betrokkene legt echter geen enkel bewijs voor dat hij zich heeft geïntegreerd. Het is niet onredelijk te stellen dat van een persoon die sinds 2004 dus iets minder dan 13 jaar, ononderbroken in België verblijft, verwacht kan worden dat hij geïntegreerd is en dan ook bewijzen daarvan zou kunnen voorleggen.

Daarenboven, vermits betrokkene nagelaten heeft om zijn dossier te actualiseren, kunnen we tevens stellen dat betrokkene een manifest gebrek aan belang vertoont voor zijn aanvraag art. 9.3.”

1.3. Op 7 februari 2017 wordt de verzoekende partij tevens het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“De heer

(..)

wordt het bevel gegeven het grondgebied-van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

Binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten: -

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij de exceptie van onontvankelijkheid op ten aanzien van de tweede bestreden beslissing wegens gebrek aan belang. Zij betoogt dat de tweede bestreden beslissing genomen werd in kader van een gebonden bevoegdheid zodat bij een eventuele nietigverklaring zij opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten zou moeten treffen. Zij meent dat de schending van de ingeroepen hogere rechtsnormen niet kan aangenomen worden.

2.2. De Raad wijst erop dat verzoekende partij in haar middelen o.a. de schending aanvoert van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet waardoor de Raad, ondanks de vaststelling dat het bestuur over een gebonden bevoegdheid beschikt, de gegrondheid dient te onderzoeken van de middelen die gestoeld zijn op een schending van hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waarbij de inhoud van de grief, die gebaseerd is op een artikel uit het EVRM, kan worden onderzocht en waarbij passend rechtsherstel kan worden verleend, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

De verwerende partij stelt in haar exceptie van niet-ontvankelijkheid dat de aangevoerde schending van het EVRM niet kan worden aangenomen en loopt daarmee vooruit op het onderzoek van deze middelen door de Raad.

Er kan niet zonder meer worden gesteld dat de verzoekende partij geen belang zou hebben bij de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing, waardoor de exceptie van het ontbreken van het rechtens vereiste belang dient te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel – gericht tegen de eerste bestreden beslissing – betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Eerste middel: schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, rechtszekerheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel

De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker d.d. 29.11.2006 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet ongegrond is.

Redenen:

(..)

Dat de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

Dat verzoeker geenszins akkoord kan gaan met de negatieve beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zullen art. 3 en 8 van het EVRM, alsook de Rechten van het Kind geschonden worden indien verzoeker dient terug te keren naar Congo.

III.1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.

Zo wordt er in de beslissing niets vermeld over het feit dat verzoeker nog bijkomende stukken heeft gevoegd(cfr inventaris, stuk 4). Tevens wordt er ook niets gerept over het feit dat ook later nog door de raadsman, op vraag van client, werd aangedrongen op het nemen van een beslissing en verwerende partij dit wel degelijk ontvangen heeft(cfr inventaris, stuk 5)!

Dat verzoeker nog steeds en wel degelijk affectieve en effectieve banden heeft met zijn kinderen. De motivering is dan ook flagrant fout.

Dat het zeer duidelijk is dat verwerende partij onzorgvuldig was in het dossier van verzoeker en zijn dossier niet, minstens niet afdoende, heeft onderzocht bij het nemen van haar beslissing!

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: “wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld.”

Wordt verzoeker geacht zijn kinderen achter te laten in België?!

Het mag duidelijk zijn dat dit onredelijk is!

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verwerende partij erin gefaald heeft het dossier van verzoeker grondig te onderzoeken en rekening te houden met alle en het geheel van elementen.

Ook schendt verwerende partij het proportionaliteitsbeginsel

Dat verwerende partij in haar bestreden beslissing onder meer compleet voorbij gaat aan het feit dat de kinderen de hulp en bijstand van hun vader nodig hebben.

Dat verwerende partij dit alles negeert en/of er geen melding van maakt in zijn beslissing, laat staan onderzocht heeft noch onderzocht heeft wat voor gevolgen dit kan hebben als verzoeker dient terug te keren naar zijn land van herkomst.

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat aldus de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

(dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Hij is van mening dat er een afweging in het dossier van verzoeker gemaakt dient te worden en dat dit niet, of minstens te eenzijdig, werd gedaan.

Dat verzoeker ook een aantal andere elementen wenst op te merken.

III. 2. Schending van de Redelijke termijn

Verzoeker wenst op te merken dat zijn initiële aanvraag om machtiging tot verblijf dateert van 29.11.2006. Huidige beslissing dateert van 07.02.2017...

De beslissing werd 11 jaar (!!!) na de oorspronkelijke aanvraag genomen.

In eerste instantie zou verwerende partij kunnen stellen dat men in 2011(reeds rijkelijk laat) een beslissing had genomen. Deze werd echter onmiddellijk ingetrokken(cfr inventaris) en desondanks "wacht" men dan andermaal 6 jaar om dan zijn beslissing voornamelijk en foutief te motiveren als zou verzoekende partij geen stukken hebben voorgelegd en manifest gebrek aan belang hebben vertoond.

Dat in tweede instantie dus dient opgemerkt te worden dat de schending van de redelijke termijn enkel te verwijten valt aan verwerende partij in tegenstelling tot de verzoekende partij die nog heeft aangedrongen op het bekomen van een beslissing.

Dat verzoeker zelf zich voorbeeldig heeft gedragen, zich terecht verder geïntegreerd heeft en de relatie met zijn kinderen heeft onderhouden/uitgebouwd in afwachting van een beslissing. Mocht hij zelf het land verlaten hebben zou men zijn aanvraag zonder voorwerp verklaard hebben.

Dit is in elk geval een schending van het beginsel van de redelijke termijn.

Dat verzoeker al meer dan 10 jaar geleden een regularisatieaanvraag heeft ingediend en al een 13-tal jaar op het grondgebied verblijft en ondanks zijn zeer precaire situatie, zich verder zeer goed heeft geïntegreerd.

Dat verwerende partij dus zeer gebrekkig en niet afdoende motiveert waarom de beslissing niet kan leiden tot een regularisatie voor verzoeker en dat verweerder er dan nog eens 6 jaar heeft over gedaan om deze beslissing te nemen. Stellen dat dit te wijten zou zijn aan verzoeker of een grondig onderzoek is flagrant fout en onredelijk. Daarvan kan hier geen sprake zijn, integendeel zelfs.

Verzoeker mag van verwerende partij verwachten om binnen een redelijke termijn een beslissing te nemen en deze aan verzoeker over te maken!

Art. 6.1 van het EVRM biedt de waarborg op een eerlijk proces binnen een redelijke termijn.

Krachtens artikel 6.1. van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950(4) moeten de geschillen betreffende de burgerlijke rechten en verplichtingen binnen een redelijke termijn worden afgehandeld :

"Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen [...] heeft eenieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie welke bij de wet is ingesteld (...)."

Maar wat is een "redelijke" termijn. Het redelijk karakter van een termijn wordt beoordeeld in functie van de omstandigheden van de zaak en haar complexiteit en uit de houding van de procespartijen.

Voornamelijk de proceshouding van de partij die zich op het onredelijk karakter van de termijn beroept is hierbij van belang. Indien deze partij zelf vertragend in de procedure heeft opgetreden kan zij moeilijk het onredelijk karakter van de termijn inroepen die (deels) aan haar is te wijten.

Een andere vraag die bij de beoordeling van de onredelijke termijn wordt gesteld, is de tijd die verloopt tussen de verschillende zittingen, de reden van deze uitstellen en in hoeverre deze uitstellen gevolgd werden door procedureel noodzakelijke maatregelen, dan wel zonder gegronde inhoudelijke reden of enkel om reden van het slechte organisatie van de rechtsmacht werden verleend.

Tenslotte wordt de termijn getoetst aan de tijdsperiode tussen rechtsingang en eerste vonnis ten gronde.

Artikel 6 van het EVRM duidt immers minimale waarborgen aan voor een goede procesvoering hetgeen impliceert dat de redelijke termijn in alle omstandigheden moet in acht worden genomen. Met uitzondering van zeer complexe zaken waarbij kan worden aangetoond dat het openbaar ministerie of de rechterlijke macht niet heeft gedraald bij de behandeling van de zaak, kan een termijn van tien jaar of meer bezwaarlijk als een redelijke termijn worden beschouwd.

Rechtspraak:

EHRM 12/01/06 RABG 2006/11, 802

Een zaak die meer dan 10 jaar aansleept zonder dat vertragingsmanoeuvres kunnen toegeschreven worden aan de verzoekende partij schendt art. 6.1 EVRM, wegens de onredelijke termijn.

Cass. 9.12.1997, J.T., 1998, p. 792.

Cass., 25.1.2000, J.T., 2001, p. 47; Cass., 16.9.1998, J.L.M.B., 1998, p. 1340.

Cass., 15.5.2001, Arr. Cass., 2001, nr. 796, p. 161.

Cass., 22.3.2000, Rev. dr. pén. et crim., 2001, p. 260.

Er dient te worden opgemerkt dat er, in tegenstelling tot vertragingsmanoeuvres van verzoekende partij, net werd aangedrongen op spoedige behandeling en gevolg en dit effectief ook wordt aangetoond hoewel verwerende partij dit negeert of bewust uit de motivering houdt.

Dat het uitblijven van de beslissing gedurende zulke lange termijn wel degelijk verwachtingen heeft gecreëerd bij verzoeker en hij uiteraard, op basis van zijn verdere integratie, langdurig verblijf, contact met zijn kinderen, redelijkerwijze regularisatie van zijn verblijf dient te bekomen.

III.3. Langdurig verblijf en integratie

In eerste instantie wenst verzoeker op te merken dat de motivering die verwerende partij hanteert, volkomen onaanvaardbaar is!

Dat verzoeker al bijna 13 jaar op het Belgisch grondgebied verblijft.

Dat verzoeker deze motivering dan ook niet kan begrijpen

Verzoeker heeft er zo goed als meteen, toen hij in België aankwam, werk van gemaakt om hier legaal verblijf te bekomen.

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij, conform de geldende rechtspraak, een afweging diende te maken in het dossier van verzoeker!

Verwerende partij dient een grondig onderzoek te verrichten en heeft dit hier niet uitgevoerd, of hier is alleszins niets van terug te vinden en dit is ook reeds in tegenspraak met de arresten van uw Raad.

Verwerende partij dient een grondig onderzoek te verrichten.

Het langdurig verblijf van verzoeker is wel degelijk een reden om verzoeker in het bezit te stellen van een verblijfstitel.

Het lijkt wel alsof men drogredenen tracht aan te halen om geen rekening te moeten houden met het langdurig verblijf.

Verzoeker verblijft namelijk al een 13-tal jaar in België en zijn regularisatieaanvraag loopt sinds 2006.

Dat hij in de loop van de procedure bijkomende stukken heeft bezorgd die zijn aanvraag ondersteunen.

Dat hij zich perfect geïntegreerd heeft in zeer moeilijke omstandigheden en ook hiermede rekening dient te worden gehouden.

Dat hij wel degelijk geregulariseerd dient te worden op basis van zijn langdurig verblijf en zijn integratie en hij las dusdanig hoopt nu ook het recht op tewerkstelling te kunnen bekomen om ook nog beter voor zijn kinderen te kunnen zorgen.

Het mag duidelijk zijn dat verzoeker volledig aan de voorwaarden voldoet!

Indien verwerende partij van mening is dat zij hier geen rekening mee dienen te houden, dienen zij dit op zijn minst uitgebreid te motiveren!

Dat verwerende partij het gelijkheids- en rechtszekerheidsbeginsel bovendien flagrant schendt!

Dat uit de bestreden beslissing niet afdoende kan afgeleid worden waarom de integratie en het langdurig verblijf van verzoeker niet kunnen leiden tot een regularisering en de motivering niet conform de feiten is..

De Staatssecretaris laat na te motiveren waarom integratie al dan niet kan leiden tot regularisatie. Waarom kunnen de aangehaalde elementen/stukken en het geheel ervan uiteindelijk niet leiden tot regularisatie?!

De Staatssecretaris had dienen te motiveren 'waarom' deze elementen niet voldoende zijn om te kunnen weerhouden worden voor regularisatie en niet louter stellen dat men de beslissing ongegrond verklaart wegens een "manifest gebrek aan belang voor zijn regularisatieaanvraag".

Het is frappant te moeten vaststellen dat verwerende partij in onontvankelijke beslissingen steevast stelt dat de elementen m.b.t. integratie,... betrekking hebben op de gegrondheid en niet behandeld worden in het ontvankelijkheidsonderzoek. Hier diende men er dus wel rekening mee te houden, maar stelt men ten onrechte, ik herhaal, dat verzoeker een manifest gebrek aan belang vertoont, hetgeen getuigt van elk gebrek aan redelijkheid en enig onderzoek.

Dit dat dit flagrant fout en onredelijk is, wordt met stukken aangetoond(cfr inventaris) en werd er wel degelijk ook ruim nadien nog, door verzoekende partij om spoedig gevolg gevraagd. Ook mbt de stukken werd geen rekening gehouden.

De wetgeving inzake regularisatie is nog steeds artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

De staatssecretaris dient het dossier grondig te onderzoeken en rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen in het dossier!

Bovendien, kan verzoeker op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom zijn langdurig verblijf en zijn integratie niet kunnen leiden tot regularisatie.

Verwerende partij dient minstens te motiveren waarom dit niet kan en niet enkel en foutief stellen dat dit te wijten is aan het gebrek aan belang voor zijn regularisatieaanvraag.

Door middel van deze zin kan verwerende partij alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen!!

Dat dit een schending uitmaakt van de formele motiveringsplicht!

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad.

"... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen", te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen".

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering"

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De formele motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing gevolg is van zijn eigen houding is niet voldoende maar tevens flagrant fout. De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen grond kan vormen tot regularisatie.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht.

Dat verwerende partij wel degelijk rekening dient te houden met de opgebouwde integratie van verzoeker, hij verblijft al een 13-tal jaar in België en heeft zich uiteraard zeer goed geïntegreerd in België en zijn leven hier opgebouwd!

III.4. Schending van art 3 EVRM

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Verzoeker heeft schrik dat hij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Dat hij onmogelijk kan terugkeren naar Congo, gezien de politieke situatie die er heerst. Indien hij dient terug te keren, zal hij in Congo in de armoede terecht komen.

Ook het Belgische reisadvies stelt: "Alle niet-essentiële reizen naar de Democratische Republiek Congo worden momenteel afgeraden.... De afgelopen weken vonden er meerdere protesten plaats tegen het uitstellen van de verkiezingen waarbij tientallen doden en gewonden vielen. Op 31 december 2016 werd een politiek akkoord bereikt waarin onder meer werd overeengekomen om de verkiezingen eind 2017 te organiseren en een eenheidsregering te vormen, wat tot een zekere ontspanning leidde. Nieuwe manifestaties gelinkt aan de Congolese verkiezingskalender en aan het gespannen politieke en sociaaleconomische klimaat zijn evenwel niet uit te sluiten in de komende weken en maanden in Kinshasa en het ganse land. Deze manifestaties kunnen ontaarden in gewelddadige onlusten."

Een eventuele terugkeer naar Congo zou dan ook een schending van art. 3 van het EVRM uitmaken.

Er zijn bijna dagdagelijks rellen in Congo, wat ook wordt aangetoond door de mediaberichten die verzoeker voegt.

Ook door de nieuwe verkiezingen op het einde van 2017 zal het geweld in Congo zeker niet afnemen. Verwerende partij dient, gezien zij nu een bevel om het grondgebied te verlaten aflevert, nu de situatie in Congo te onderzoeken.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art. 3 EVRM.

Verzoeker begrijpt niet waarom verwerende partij hier weigert rekening mee te houden, meer nog men maakt hier geen enkele afweging over. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Dat verwerende partij op zijn minst de situatie in zijn land van herkomst dient te onderzoeken.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Het mag duidelijk zijn dat dit hier eveneens het geval is en dat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden!

Gelet op bovengaande redenen dient de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geschorst te worden.

Verzoeker wenst ook op te merken dat de bestreden beslissing de motiveringsplicht flagrant schendt.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze.

Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen.

Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan het zijn dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd. (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029)

De motivering moet in dit opzicht draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat zij voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn.

De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr.175.719; RvS 24 september 2008 186.486).

Het mag duidelijk zijn dat in casu, de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd is.

Verzoeker heeft een regularisatieaanvraag ingediend in 2006!!

Verzoeker leeft dus al zeer vele jaren in België. Hij heeft hier een leven opgebouwd, heeft hier ook een onderkomen zoals blijkt uit zijn regularisatieaanvraag.

Wat moet hij in zijn land van herkomst na zo veel jaar nog gaan zoeken?! . Als hij dient terug te keren zal hij niet alleen in armoede en een mensonterende maar ook in een levensbedreigende situatie terechtkomen.

Buitenlandse Zaken raadt alle reizen naar Congo af. Verwerende partij heeft het recht te stellen dat het reisadvies niet van toepassing is voor verzoeker maar tevens de plicht om minstens rekening te houden met de feiten waarop dit gebaseerd is gezien er sprake is van het volgende: "De afgelopen weken vonden er meerdere protesten plaats tegen het uitstellen van de verkiezingen waarbij tientallen doden en gewonden vielen, Nieuwe manifestaties gelinkt aan de Congolese verkiezingskalender en aan het gespannen politieke en sociaaleconomische klimaat zijn evenwel niet uit te sluiten in de komende weken en maanden in Kinshasa en het ganse land. Deze manifestaties kunnen ontaarden in gewelddadige onlusten, een toename van aanvallen en overvallen, soms gewapend, met als doelwit de expat-gemeenschap, zonder onderscheid van nationaliteit, wordt vastgesteld in Lubumbashi evenals in Kinshasa, Op 9 november 2016 vond in Goma een eerste terroristische aanslag plaats onder de vorm van IED, enz..." en men dus de gevaarlijke situatie erkent.

Dat verzoeker wel degelijk onder de bescherming valt van art 3 EVRM.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet afdoende te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Bezwaarlijk kan men stellen dat dit een grondig en individueel onderzoek uitmaakt!

Dat dit onaanvaardbaar is en een flagrante schending uitmaakt van het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel!

Het is niet redelijk van verwerende partij om te verwachten dat hij zijn leven in gevaar brengt.

Dat dit algemeen geweten is en bijgevolg wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Verwerende partij weigert dit te doen.

Uit al het voorgaande blijkt immers zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoeker wel degelijk in gevaar is, indien verzoeker dient terug te keren, bijgevolg dient men de situatie in het land van herkomst correct, volledig en individueel te onderzoeken!

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sprak hier zich reeds over uit.

Arrest nr. 33809/08 stelt immers het volgende:

“The Court reiterates that in the circumstances of extradition of expulsion and a claim in conjunction with Article 3 of the Convention, given the irreversible nature of the harm which might occur if the alleged risk of torture or ill-treatment materialised, and the importance which the Court attaches to Article 3, the notion of an effective remedy under Article 13 requires close and rigorous scrutiny of a claim that there exist substantial grounds for believing that there was a real risk of treatment contrary to Article 3 in the event of the applicant’s expulsion to the country of destination, and a remedy with automatic suspensive effect (for recapitulation of the relevant case-law.”

Uw Raad sloot zich hierbij aan. Onder andere in arrest nr. 113 706 van 12.11.2013:

“Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste zicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.”

Dat dit in casu het geval is, er werd immers nog nooit een onderzoek uitgevoerd in het dossier van verzoeker.

Dat de veiligheid gegarandeerd dient te worden en dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden.

Dat verzoeker erop wil wijzen dat alle elementen in het dossier van verzoeker in zijn geheel onderzocht moeten worden en dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat dit niet gebeurd is.

Bijgevolg,

Dat verzoeker van mening is dat hij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij van mening is dat zijn regularisatieaanvraag ten gronde aanvaard moest worden.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

Art. 9bis. <W 2006-09-15/72, art. 4, 041; Inwerkingtreding : 01-06-2007> § 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoon.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Dat verzoeker van mening is, dat hij volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indiende.

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande) en dat verzoeker wel degelijk voldoet aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoeker gegrond diende verklaard te worden.

Dat de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

Dat verwerende partij rekening dient te houden met ALLE elementen en stukken die beschikbaar zijn in het dossier van verzoeker.

Dit werd reeds bevestigd in arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 van uw Raad.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Dat verwerende partij bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden! Dat de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie aldus een gebrek vertoont.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld. Dat verwerende partij het dossier niet individueel, grondig en zorgvuldig behandeld heeft!

III.5. Schending van art. 8 EVRM

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker een stabiele en duurzame relatie onderhoudt met zijn kinderen. Dat verzoeker wel degelijk affectieve en effectieve banden onderhoudt en verwerende partij hiervan op de hoogte zou moeten zijn.

Er wordt echter niet de minste belangenafweging gemaakt.

Verwerende partij onderzoekt zelfs niet de stabiele en duurzame relatie die tussen verzoeker en zijn 2 kinderen samen hebben.

Verwerende partij stelt hierover in zijn beslissing dat de stukken terzake van 2012 zouden dateren.

Dat zodoende blijkt dat het dossier van verzoeker niet grondig onderzocht is alvorens de beslissing is genomen.

Dat een eventuele terugkeer van verzoeker naar Congo wel degelijk een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM.

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Dat er, integendeel tot wat verwerende partij stelt, geen sprake is van een pressing social need.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen.

Een terugkeer naar het land van herkomst zou voor verzoeker zware gevolgen met zich meebrengen, vnl. op basis van de band met zijn kinderen.

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt hij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient het recht op een gezinsleven van verzoeker en zijn kinderen gerespecteerd te worden!

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden aangezien deze het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel flagrant schendt.“

3.2. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is

3.4. In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

3.5. De Raad wijst er aldus op dat de buitengewone omstandigheden niet mogen verward worden met de argumenten ten gronde. Het is juist dat in casu de aanvraag van verzoekende partij ontvankelijk werd verklaard en hieruit blijkt dat buitengewone omstandigheden werden aanvaard die toelaten dat zij haar aanvraag niet in het buitenland moet indienen maar dat zij dit in België mag doen. Evenwel houdt dit niet in dat de verwerende partij de aanvraag van verzoekende partij ook gegrond moet verklaren. Het komt aan verzoekende partij toe om elementen aan te halen die de toekenning van een verblijfsmachtiging rechtvaardigen. Binnen zijn discretionaire bevoegdheid heeft de verwerende partij evenwel geoordeeld dat de door verzoekende partij aangehaalde elementen niet volstaan om haar een verblijfsmachtiging te geven.

De Raad wijst er voorts nog op dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet gehouden is, wanneer hij de aanvraag ontvankelijk verklaard, aan te geven op grond van welke buitengewone omstandigheden hij dit doet. De vraag of voldaan is aan de voorwaarden van de buitengewone omstandigheden en welke buitengewone omstandigheden dan wel werden aanvaard, is in het kader van een ongegrondheidsbeslissing niet aan de orde.

In de bestreden beslissing wordt verder duidelijk gemotiveerd waarom de aangevoerde elementen geen aanleiding kunnen geven tot de regularisatie van de verblijfstoestand van de verzoekende partij.

3.6. Verzoekende partij meent evenwel dat de motivering flagrant verkeerd is omdat zij wel degelijk nog affectieve en effectieve banden heeft met haar kinderen.

3.7. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij, nadat zij door Deurne op 27 mei 2009 op de hoogte werd gesteld van het feit dat verzoekende partij niet meer samenwoont met haar partner, op 23 juni 2010 een schrijven gericht heeft aan de burgemeester van Antwerpen met de vraag:

“Gelieve een verslag betreffende samenwoont met kinderen aan onze diensten over te maken (uitgevoerd door de wijkagent)

Indien betrokkene niet meer samenwoont met zijn kinderen, dient hij bewijzen voor te leggen van banden met zijn kinderen. Dit kan aangetoond worden door attesten, facturen van verschillende organisaties (kinderopvang, dokters, scholen, sportclubs, enz) een attest van maatschappelijk werk(st)er dat stelt dat mijnheer/mevrouw voor het kind zorgt, financiële transacties in het kader van een alimentatieregeling, een schoolattest dat stelt dat mijnheer/mevrouw geregeld zijn/haar kind ophaalt van school (indien het kind schoolplichtige leeftijd heeft), foto's, ...”

Uit het verslag van de politie van 4 oktober 2010 blijkt dat verzoekende partij effectief op een ander adres te Deurne verblijft. Verder wordt op een verslag van 27 oktober 2010 genoteerd dat de kinderen tussen Brussel (grootouders-school) en Deurne pendelen. Verzoekende partij heeft nadien een verklaring van de moeder van de kinderen van 5 juli 2012 voorgelegd waaruit blijkt dat deze attesteert dat verzoekende partij aanwezig is in het leven van de kinderen, dat er regelmatige contacten zijn tussen de verzoekende partij en de kinderen en dat zij ook boodschappen doet zowel wat school betreft als kledij voor de kinderen. Tesaamen hiermee heeft de verzoekende partij drie stortingsbewijzen voorgelegd waaruit blijkt dat zij op 19 december 2011, op 29 februari 2012 en op 20 april 2012 telkens een bedrag van 225 euro heeft betaald aan het Berthout Instituut (Klein) met de mededeling S.M. (naam van één van haar kinderen).

Verzoekende partij heeft aldus gevolg gegeven aan het verzoek van de dienst vreemdelingenzaken om stavingsstukken voor te leggen van haar banden met haar kinderen. In casu is het dan ook geenszins kennelijk redelijk van de verwerende partij om bij het treffen van de bestreden beslissing bijna vijf jaar nadat de gevraagde stavingsstukken zijn overgemaakt te oordelen dat verzoekende partij geen recente bewijzen heeft voorgelegd van haar banden met haar kinderen. Wanneer de verwerende partij in casu ervoor opteert om dergelijke lange periode te laten verlopen vooraleer zij tot een beslissing komt, dit terwijl de verzoekende partij gevolg heeft gegeven aan de vraag van de verwerende partij

stavingsstukken voor te leggen van haar banden met haar kinderen en zij er aldus van mocht uitgaan dat de dienst vreemdelingenzaken over voldoende gegevens beschikte om te oordelen over haar aanvraag, kan zij thans de verzoekende partij niet verwijten haar aanvraag niet geactualiseerd te hebben. Het kwam in casu aan de verwerende partij toe om in de omstandigheden die onderhavig dossier kenmerken – indien zij er niet meer van overtuigd was dat de voorgelegde stukken nog voldoende actualiteitswaarde hadden – een nieuw onderzoek te voeren naar de banden tussen verzoekende partij en haar kinderen. Immers kan het in casu niet aan de verzoekende partij aangewreven worden dat de verwerende partij vijf jaar lang wacht met het treffen van de bestreden beslissing nadat de verzoekende partij is ingegaan op de vraag om stavingsstukken voor te leggen.

Bovendien wijst de Raad erop dat de verwerende partij de drie stortingsbewijzen die de verzoekende partij eveneens heeft neergelegd compleet veronachtzaamd in de bestreden beslissing en hier met geen woord over rept. De vaststelling dat het administratief dossier wel degelijk bewijzen bevat van financiële ondersteuning van verzoekende partij aan minstens één van haar kinderen, ondermijnt ook de motivering in de bestreden beslissing dat verzoekende partij enkel schrijvens heeft voorgelegd van de moeder van de kinderen zonder objectieve bewijzen die de banden kunnen staven.

In casu kan de verzoekende partij gevolgd worden dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en aldus het redelijkheidsbeginsel schendt. Het betoog in de nota met opmerkingen van de verwerende partij kan aan voorgaande geen afbreuk doen. Immers ent de verwerende partij zich opnieuw op de vaststellingen dat de voorgelegde bewijzen niet actueel zijn en dat ook geen objectieve bewijzen worden voorgelegd, maar zoals uit de bespreking hoger is gebleken is dit geenszins kennelijk redelijk. Het loutere feit bovendien dat verzoekende partij niet samenwoont met haar kinderen maakt niet dat daaruit automatisch kan afgeleid worden dat verzoekende partij geen banden meer zou hebben met deze kinderen.

Het middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, is in de aangegeven mate gegrond. Dit leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

2.8. Verzoekende partij betoogt als volgt wat betreft het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten:

“IV. DE MIDDELEN TEGEN HET BEVEL

Eerste middel: schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel

Verzoeker kreeg een bijlage 13 (bevel om het grondgebied te verlaten) betekend.

Redenen:

(..)

Dat de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur, alsook art. 3 en art 8 van het EVRM en de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, indien verzoeker dient terug te keren naar Congo.

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

IV.1. Schending van art. 3 van het EVRM

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: “niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.”

Verzoeker heeft schrik dat hij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Dat hij onmogelijk kan terugkeren naar Congo, gezien de politieke situatie die er heerst. Indien hij dient terug te keren, zal hij in Congo in de armoede terecht komen.

Ook het Belgische reisadvies stelt: “Alle niet-essentiële reizen naar de Democratische Republiek Congo worden momenteel afgeraden.... De afgelopen weken vonden er meerdere protesten plaats tegen het uitstellen van de verkiezingen waarbij tientallen doden en gewonden vielen. Op 31 december 2016 werd een politiek akkoord bereikt waarin onder meer werd overeengekomen om de verkiezingen eind 2017 te organiseren en een eenheidsregering te vormen, wat tot een zekere ontspanning leidde. Nieuwe manifestaties gelinkt aan de Congolese verkiezingskalender en aan het gespannen politieke en

sociaaleconomische klimaat zijn evenwel niet uit te sluiten in de komende weken en maanden in Kinshasa en het ganse land. Deze manifestaties kunnen ontaarden in gewelddadige onlusten.” Een eventuele terugkeer naar Congo zou dan ook een schending van art. 3 van het EVRM uitmaken. Er zijn bijna dagelijks rellen in Congo, wat ook wordt aangetoond door de mediaberichten die verzoeker voegt.

Ook door de nieuwe verkiezingen op het einde van 2017 zal het geweld in Congo zeker niet afnemen. Verwerende partij dient, gezien zij nu een bevel om het grondgebied te verlaten aflevert, nu de situatie in Congo te onderzoeken.

Buitenlandse Zaken raadt alle reizen naar Congo af. Verwerende partij heeft het recht te stellen dat het reisadvies niet van toepassing is voor verzoeker maar tevens de plicht om minstens rekening te houden met de feiten waarop dit gebaseerd is gezien er sprake is van het volgende: “De afgelopen weken vonden er meerdere protesten plaats tegen het uitstellen van de verkiezingen waarbij tientallen doden en gewonden vielen, Nieuwe manifestaties gelinkt aan de Congolese verkiezingskalender en aan het gespannen politieke en sociaaleconomische klimaat zijn evenwel niet uit te sluiten in de komende weken en maanden in Kinshasa en het ganse land. Deze manifestaties kunnen ontaarden in gewelddadige onlusten, een toename van aanvallen en overvallen, soms gewapend, met als doelwit de expat-gemeenschap, zonder onderscheid van nationaliteit, wordt vastgesteld in Lubumbashi evenals in Kinshasa, Op 9 november 2016 vond in Goma een eerste terroristische aanslag plaats onder de vorm van IED, enz...” en men dus de gevaarlijke situatie erkent.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art. 3 EVRM.

Verzoeker begrijpt niet waarom verwerende partij hier weigert rekening mee te houden, meer nog men maakt hier geen enkele afweging over. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Dat verwerende partij op zijn minst de situatie in zijn land van herkomst dient te onderzoeken.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Het mag duidelijk zijn dat dit hier eveneens het geval is en dat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden!

Gelet op bovengaande redenen dient de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geschorst te worden.

IV.2. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Als eerste schendt deze beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

A.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: “De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming.”

Op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoeker grondig onderzocht is, alvorens de beslissing werd genomen.

Uw raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: “De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel.”

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, verzoeker bezit tot op heden een blanco strafblad. Hij heeft zich hier geïntegreerd en heeft een opleiding gevolgd. Dat er dus wel degelijk hinderpalen worden aangevoerd. Het is bijgevolg flagrant onzorgvuldig van verwerende partij om hier onvoldoende rekening mee te houden!

Verwerende partij faalt er in, hier rekening mee te houden in het nemen van zijn beslissing.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoeker en alle aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen, met betrekking tot de beslissingen.

IV.3. Schending van art. 8 EVRM

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker een stabiele en duurzame relatie onderhoudt met zijn kinderen. Dat verzoeker wel degelijk affectieve en effectieve banden onderhoudt en verwerende partij hiervan op de hoogte zou moeten zijn.

Er wordt echter niet de minste belangenafweging gemaakt.

Verwerende partij onderzoekt zelfs niet de stabiele en duurzame relatie die tussen verzoeker en zijn 2 kinderen samen hebben.

Verwerende partij stelt hierover in zijn beslissing dat de stukken terzake van 2012 zouden dateren.

Dat zodoende blijkt dat het dossier van verzoeker niet grondig onderzocht is alvorens de beslissing is genomen.

Dat een eventuele terugkeer van verzoeker naar Congo wel degelijk een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM.

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Dat er, integendeel tot wat verwerende partij stelt, geen sprake is van een pressing social need.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen.

Een terugkeer naar het land van herkomst zou voor verzoeker zware gevolgen met zich meebrengen, vnl. op basis van de band met zijn kinderen.

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt hij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient het recht op een gezinsleven van verzoeker en zijn kinderen gerespecteerd te worden!

Daarnaast werd verzoeker nooit gehoord, alvorens hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd. Nogmaals, een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Immers, volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- 1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast*
- 2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend*

(RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

In casu wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten en zijn kinderen dient achter te laten. Het staat buiten twijfel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt die verzoeker in zijn belangen aantast (cf. RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178.887).

Aan verzoeker wordt in casu een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoeker.

Aan beide voorwaarden is voldaan. De hoorplicht is bijgevolg van toepassing. Met andere woorden, de verwerende partij diende verzoeker de mogelijkheid te geven om zijn standpunt over een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten uiteen te zetten. Bovendien diende verwerende partij verzoeker vooraf in kennis te stellen van het feit dat er overwogen werd een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen en verzoeker de kans te bieden om hierop te reageren. Ik verwijs hierbij tevens naar het recent arrest van uw Raad (arrest nr 184.616 in RVV 202254).

Het niet horen van verzoeker heeft dan ook een bepalende invloed gehad op de strekking van de bestreden beslissing, zodat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden!
Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoeker.
Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die deze beslissing zou hebben voor verzoeker en zijn gezinsleven.
Dat dit dan ook een flagrante schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel!
Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie van verzoeker, met betrekking tot deze beslissing."

2.9. Zoals uit de bespreking van het middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing is gebleken heeft de verwerende partij de banden die de verzoekende partij heeft met haar kinderen niet terdege onderzocht, minstens er kennelijk onredelijk over geoordeeld. In dat opzicht blijkt aldus niet dat de verwerende partij aan het treffen van de tweede bestreden beslissing een zorgvuldig onderzoek heeft laten voorafgaan met betrekking tot het gezinsleven van de verzoekende partij op het Belgische grondgebied. Verzoekende partij kan dan ook gevolgd worden in haar betoog dat haar dossier niet grondig werd onderzocht en dat niet blijkt dat rekening werd gehouden met haar gezinsleven met haar kinderen.

Het betoog in de nota met opmerkingen kan hieraan geen afbreuk doen. Immers verwijst de verwerende partij weerom naar de vaststellingen in de eerste bestreden beslissing aangaande de banden met de kinderen, waarbij uit de bespreking is gebleken dat deze vaststellingen niet kennelijk redelijk zijn. Waar de verwerende partij voorts nog stelt dat het in casu een eerste toelating betreft en niet blijkt dat verzoekende partij haar gezinsleven niet elders kan leiden alsook dat het om een tijdelijke verwijdering gaat, wijst de Raad erop dat dit een a posteriori motivering betreft dat het vastgestelde gebrek niet kan herstellen.

Het middel gericht tegen de tweede bestreden beslissing is in de aangegeven mate gegrond. Dit leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 februari 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend zeventien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER